

**TÜRKİYE
YÜZYILI**

**İSTANBUL
İL MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ**

**İSTANBUL - BAŞAKŞEHİR
İLÇE MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ**

yazı-yorum

BAHÇEŞEHİR ATATÜRK ANADOLU LİSESİ

Geleceğin Yazarları Projesi Yayın Ekibi

İmtiyaz Sahibi
Özgül KADIOĞLU
Okul Müdürü

Koordinatör Öğretmenler
Asude ÖZKAN, Deniz BAŞ

Editör
Asude ÖZKAN

Yazar Ekibi
Melek Evin, Elifnur Sarı, Berfin DURU, Asya Aksu,
Ata Karagedik, Y. Rafet Biçer, N. Rana Aslan,
Ecrin Kara, Duru Hayat Daştan, Azra Karşı, Ecrin Kumuş,
Ebral Öztürk, Eva Çağman, N. Sena Küçükdağ,
R.Feyza Küçükdağ, Şeymanur Genciz, N. Barkın Arıcan,
Nehir Zenginer, Göktürk Semih Savurgan, Berfin Barış,
N. Ecrin Yılmaz, A. Ecrin Altın, Kardelen Maden,
Defne Ercan, Ecrin Tuba Öner, Esila Altındağ

Kapak Tasarımı
Işıl Laçın

Dizgi ve Baskıya Hazırlama
Abdülbâsıt BAKKAR

İÇİNDEKİLER

1. Bölüm: DÜŞÜNÜ-YORUM

Ata'ma Mektup - Ecrin Tuba ÖNER	10
Hoş Geldin Ramazan- Ecrin KARA	12
Sosyal Medya: Maskeler ve Gerçekler- Nihal Rana ASLAN	14
Merhamet; İnsan Olmanın En Güzel Yolu - Eva ÇAĞMAN	17
Güçlü Toplum - Göktürk Semih SAVURGAN	18
Mesafelerin Ötesinde Saklı Umut - Berfin DURU	20
Dilimizin Ucundakiler ve Söyleyemediklerimiz - Asya AKSU	21
Bayramlar: Kalpteki Huzurun Simgesi - Nihal Rana ASLAN	23
Kırık Aynalara da Gülümse, Eksik Parçalarını Benimse - Ecrin KARA	25
Dört Duvarı Yuva Yapmak - Defne ERCAN	27
Merhameti Yeşertmek - Berfin BARIŞ	29
Biz - Nihal Rana ASLAN	31

2. Bölüm: DÜŞLÜ-YORUM

Gündoğumu Treni - Melek Evın	35
Bavulumda Anılar Olsun - Şeyma Nur Genciz	36
Sevdaın Sözü - Elif Nur SARI	37
İnsan- Ata KARAGEDİK	39
Yüreğimden Geçen Anılar - Berfin DURU	40
19 Mayıs- Yağız Rafet BİÇER	41
Adım Adım Hayata- Asya Aksu	43
Akif in Değeri - Azra KARŞI	44
Eski Günler - Duru Hayat DAŞTAN	45
Bir Gece Gelen Ses - Ecrin KUMUS	47
Zaferin Işığında - Berfin DURU	49
Merhamet - Yağız Rafet BİÇER	50
Her Nefesim Hilaline- Kardelen MADEN	51
Kaybolmuş Bir Ben - Elif Nur SARI	52
Eksilmek - Melek EVİN	53
Gözlerin - Ata KARAGEDİK	54
Gençler - Nehir ZENGİNER	55
Aynadaki Yalancı Yansıma- Berfin DURU	56
Bilemezsin Sen- N. Sena & R. Feyza KÜÇÜKDAĞ	57
Ekimin Ortası- Esila ALTINDAĞ	58
Bahar - Azra KARŞI	59
Geldi Ramazan - Ebral ÖZTÜRK	60
Kibritçi Sokağı - Elif Nur SARI	61

Anlayamam - Duru Hayat DAŞTAN	62
İşte Onu Bilmiyorum - Ata KARAGEDİK	64
Zaferin Müjdecisi- Melek EVİN	65
Sokakların Ardındaki Gidiş - Berfin DURU	66
Sarı Kasımpatı- Albina Ecrin ALTIN	67
Yeniden - Duru Hayat DAŞTAN	69
Vatanım İçin - N. Sena & R. Feyza KÜÇÜKDAĞ	71
Zamansız Bahar - Ata KARAGEDİK	72
Bazen - Ecrin KUMUS	73
Haklarımla Çocuğum - Nahide Ecrin YILMAZ	74
Düşünce Yolu - Yağız Rafet BİÇER	76
Bu Şehrin Yabancıısı - Melek EVİN	77
Yalnız Sokak - Elif Nur SARI	78
Babalık - Azra KARŞI	79
Güzel Sözlerin Uyumu- Ata KARAGEDİK	80
18 Mart - Ebrar ÖZTÜRK	81
Susmaya Mahkum Eller - Berfin DURU	83
Doğa - Yağız Rafet BİÇER	84
Namütenahi İnsan Umudu - Elif Nur SARI	85

3. Bölüm: KURGULU-YORUM

Maske Adası - Necdet Barkın ARICAN	88
---	----

ÖN SÖZ

İstanbul İl Millî Eğitim Müdürlüğünün yürüttüğü Geleceğin Yazarları projesi kapsamında, Bahçeşehir Atatürk Anadolu Lisesi Yaratıcı Yazarlık Kulübü tarafından hazırlanan “Yazı-yorum” isimli kitabımızı okuruyla buluşturmanın mutluluğunu yaşıyoruz. Bize bu yolu açan İl Millî Eğitim Müdürü Doç. Dr. Sayın Murat Mücahit YENTÜR’e ve Başakşehir İlçe Millî Eğitim Müdürü Sayın Ahmet COŞKUN’a saygı ve şükranlarımı sunarım.

Kitabımız şiir ağırlıklı olmakla birlikte, farklı metin türlerini de içeren karma bir eser. “Düşünü-yorum” isimli ilk bölümde deneme, sohbet, fıkra, mektup türlerinde metinler; “Duyumsu-yorum” bölümünde şiirler, “Kurgulu-yorum” bölümünde ise tek bir öykümüz bulunuyor. Her bir metin öğrencilerimizin duygu ve düşünce dünyasına ayna tutuyor, bir yandan gençlerimize kendini ifade etme alanı açarken diğer yandan bizlere onları daha iyi anlama ve yakından tanıma fırsatı sunuyor.

Nobel ödüllü yazar Toni Morrison, “Okumak istediğiniz ama henüz yazılmamış bir kitap varsa; onu siz yazın.” diyor. Bu kitap, metinleri yayımlanan öğrencilerimiz için bu yolda atılmış ilk adım. Belki de bu öğrencilerimiz arasından geleceğin en güçlü kalemleri çıkacak, Temennimiz ve umudumuz bu değerli çalışmalara katılıp kendini geliştiren öğrencilerimizin artarak devam etmesi. Geleceğin üreten, aydınlık beyinleri ancak bu şekilde gelişebilir.

Mustafa Kemal Atatürk’ün sanatı ne kadar öncelediğini, hepimiz biliyoruz. Ulu Önder. edebiyatın da önem verilmesi gereken bir sanat dalı olduğunu belirtmiş ve edebiyat eserlerini yakından takip etmiştir. Cephede bile baş ucunda Çalıkuşu romanı olduğu anlatılır.

Edebiyatın temel unsuru olan dil de onun önemli meselesidir. Atatürk, “Türk çocuğu konuşurken onun beyan ve anlatış tarzı, yazarken onun ifade üslubu; yürüdüğü yolu gösterebilecek kabiliyeti sayesinde; kendisini dinleyen veya yazısını okuyanları peşine takarak yüksek Türk ülküsüne iletebilecek, ulaştırabilecektir.” sözleriyle konuşurken ve yazarken dili doğru ve etkili kullanma konusundaki hassasiyetini vurguluyor ve gençlere önemli bir ödev veriyor. Öğrencilerimiz de bu kitaptaki çalışmalarıyla bu ödevi yapma yolundaki gayretlerini gösterdiler. Her birini gönülden kutluyorum.

Bu yolculukta öğrencilerimize eşlik eden, yön veren tüm öğretmenlerimize ve velilerimize teşekkür ederim. Özellikle eğitim öğretim yılı boyunca bu çalışmaya rehberlik eden, öğrencilerimizi yazmaya yönlendirip metinleri tek tek inceleyen Yaratıcı Yazarlık Kulübü rehber öğretmenlerimiz Asude ÖZKAN ve Deniz BAŞ’a ayrıca teşekkürlerimi sunuyorum.

Keyifli okumalar dilerim.

Özgül KADIOĞLU

Okul Müdürü

" Kitap okumak hususi bir sanattır."

Mustafa Kemal ATATÜRK

düşünü- yorum

14/10/2024

Ata'm,

Sana duyduğum sevgi, saygı ve minnettarlığım kağıtlara sığmaz, sığamaz. Herkes vatan toprağından umudunu kesmişken gösterdiğin karanlıktan aydınlığa çıkan yolu, o zorlu yolda hiç düşünmeden kan döken, canını feda eden Mehmetçiklerimizi hiçbir zaman unutmayacağım unutturmayacağım: gelecek nesillerin de unutmamasını sağlamak için elimden gelenin fazlasını yapacağım. Bizlere kazandırdığınız, geleceğimiz için gözünüzü bile kırpmadan savaştığınız yurdumun her köşesi, her noktası için her zaman savaşmaya hazırım.

Ülke doğu batı demeden dört bir yandan işgal altında idi. Toparlanması, güçlenmesi imkânsız gibi görülen bir ülke bir millet için Önder olup yılmadan, bıkmadan çalıştığın, gecelerini gündüzlerine kattığın için, her daim ülkenin o gününü ve yarınını düşünerek verdiğin öngörölü kararlar için sana ne kadar teşekkür etsem az.

Tüm dünyanın tanıdığı, tüm insanların fikirlerini örnek aldığı Ulu Önder'im, "Tüm ümidim gençliktedir!" sözüne layık olmak, emanetine sahip çıkmak için elimden gelen çabayı göstereceğime söz veriyorum. Mehmet Akif Ersoy'un "Allah bu ülkeye bir daha İstiklal Marşı yazdırmasın!" sözünden, verilen mücadelenin büyüklüğünü anlıyorum. Millî Mücadele'ye katkı sağlamak için erkek kılığına giren Halime Çavuş'u, Çanakkale Savaşı'nda Seyit Onbaşı'nın 215 kiloluk mermiyi bir anda sırtlayacak gücü nereden bulduğunu biliyorum. Bu cennet vatan için her daim yılmadan yorulmadan senin ilkelerini örnek alarak yolumda devam edeceğim. Şanlı Türk bayrağımız her koşulda yükseklerde dalgalanacak ve hiç bir gücün onu indirmesine izin vermeyeceğime söz veriyorum

Milyonlarca evladından biri...

Ecrin Tuba ÖNER

HOŞ GELDİN RAMAZAN

Sokaklarda yankılanan davul gümbürtüleri, komşulardan yükselen çatal bıçak sesleri, aydınlanmış odalar ve uykusunun en tatlı yerinde uyanmış hevesli çocuklar...

12 ayın içerisinde dinî ve manevi duyguların arş noktasına çıktığı o ay: Ramazan.

Her yıl aynı zaman diliminde kalplere yayılan o neşe ve heyecanın asıl sebebi... Yüz yıllardır gelenekleşmiş bir biçimde varlığını sürdüren bir ay. Son vakit kuyruğa girilip alınan pidelerin, ezan okunurken heyecanla dolan dakikaların, sahurda, iftarda paylaşılanların hissettirdiği sıcaklıktır Ramazan. Türk kültürünün bir parçası, huzurun yuvasıdır.

Bir yandan sahip olduklarımızın kıymetini diğer yandan yiyecek tek bir lokması olmadan, yaşamının devamı için mücadele eden insanları anladığımız, empati duygusunun hat safhada olduğu bir ay...

Aç kalmanın artık normale dönüştüğü evler var bu hayatta. Kiminin çalışmaya gücü yok kimi de ailesinin kursağına girecek birkaç lokma için canını dişine taksa da çabasının karşılığını alamıyor. Ramazan ayı kendi açlığımızla bu insanları daha iyi anlayabilmemiz, onlarla empati kurup gücümüz yettiğinde yardımlaşabilmemiz için en uygun zaman dilimidir.

Dinimiz İslam, toplumsal açıdan empati duygusuna erişmemizi kolaylaştırmayı amaçlayarak bize bir yol göstermiştir. Bu imtihan dışarıdan zor görünen, içine girince keyif ve huzurla devam eden ve toplumsal dengeyi sağlayan bir süreçtir. Bu dengenin sağlanmasında Ramazan ayı bir başlangıç noktası olup paylaşım, dayanışma ve yardımlaşmanın genele yayılması en

güzelidir.

Ramazan ayı, getirdiği güzellikleri 30 günün sonunda eş dost, akrabalarla çeşit çeşit ikramlar eşliğinde kutlanan bayramla taçlandırır. Bayram; ziyaret edilen akrabaların evindeki sohbetin, koştururan misafir çocuklarının seslerinin, aranan yakınların, arayan dostların; eski arkadaşların, o limonlu kolonyanın kokusunun ve tüm paylaşımların hissettirdiği coşkunun ta kendisidir. Çok uzakta aramaya gerek yok; huzurun koynunda, empatinin dallarında, her bir paylaşımın gölgesindedir mutluluk. Geleneklerimiz ve değerlerimizle Ramazan, yeniden kapımızı tıklatıyor. Size unuttuklarınızı hatırlatmak için, sepet sepet huzur getirmek için, sizin için geldim diyor. Hoş geldin Ramazan!

Ecrin KARA
(Mutlu Bir Eğitim dergisi)
05/03/2025

SOSYAL MEDYA: MASKELER VE GERÇEKLER

Sosyal medyanın hayatımıza gelişi ile pek çok şey değişti. Sosyal medya çok kısa sũrede insanların hayatında oldukça önemli yere sahip oldu. Özellikle insanların kendini ifade ediş ve tanıtma biçimleri değişti, sanal alem insanların gerçeklikten kopabileceği ve kendilerini özgũrce ifade edebilecekleri bir alan oldu. İnsanlar dijital alanlarda özellikle oyunlarda gerçek isimlerini gizli tutabilir, çeşitli sitelerde görünüşlerini ve seslerini değiştirerek bu platformlarda gezinebilir. Bu, insanların daha rahat ve özgũr hissetmesine sebep olur. Peki bu durum gerçekten o kadar iyi midir?

İnsanlar, yapıları gereği sosyal canlılardır. Her zaman fark edilmeye ihtiyaç duyar, dikkat çekmek ve ilgi görmek ister. Fark edilmek isteyen insan önce çeşitli yollarla toplumda var olmaya çalışır eğer o insan yeterli özgũvene ve cesarete sahipse, insanlarla kolayca etkileşime girebilir, konuşabilir onlara karşı duygu ve düşũncelerini paylaşabilir. Fakat toplumda bunu yapamayan utangaç ve çekimser insanlar da vardır. Bu kişiler diğer insanlarla etkileşime girmekte zorlanabilir; bu durum insanı dijital dũnyaya, çeşitli çevrimiçi tanışma platformlarına yönlendirebilir. İnsanı sanal dũnyaya sürũkleyen asıl sebep bu olabilir. Fakat sanal dũnyaya yönelenler tabii ki toplumda dışlananlardan ibaret değildir, sosyal yaşamda ön planda ve aktif olarak gözüken kişiler de sanal dũnyaya yönelebilir. İnsanlar doyumsuzdur, istekleri sınırsızdır hiçbir şey yeterli gelmez, her zaman daha fazlasını isterler. Zaten toplum içinde ön planda olan bireyler de daha fazla ilgi ve daha çok kişinin dikkatini çekmek isteyebilir bu da onları ilgi çekmenin en kolay olduğu yere, sanal dũnyaya sürũkler.

Sosyal medyada ilgi görmek daha kolay demiştim, bunun sebebi herhangi bir enerji veya çaba sarf etmeden

insanlarla etkileşime girmenin ve fark edilmenin daha mümkün olması. İnsanlar orada yediği yemeği, giyindiği kıyafetleri veya basit bir manzara fotoğrafı paylaşarak bile geniş kitleye ulaşabilir, çeşitli yorumlar ve geri bildirimler alabilir ve insanlardan beğeni toplayabilir. Sorun tam olarak burada başlıyor: İnsan gördüğü ilginin bağımlısı olabilir ve her zaman daha fazlasını isteyebilir, bu durum bağımlılığa doğru gidebilir. Kişi, hayatının tamamını buna göre şekillendirmeye, kişiliğini bile değiştirmeye çalışabilir. Aslında “Ne yaparsam beni daha çok beğeni alırım?” düşüncesiyle ilerler her şey. Bakıldığında en çok moda buna örnek verilebilir. Sosyal medyada bir kesim bir kıyafeti çok beğenir ve birden herkes onu giymeye başlar veya herhangi bir giyim tarzını yargırlar ve herkes birden o giyim tarzını yargılamaya başlar. Bu gibi durumlar popüler kültürü oluşturur. Kişi çeşitli sebeplerle yargılanmaktan, eleştirilmekten ve beğenilmemekten korkar hale gelir ve farkında olmadan kendisini belirli kişilerin görüşüne göre biçimlendirmeye çalışırken bulur. İşte insanın sanal dünyada ve gerçek hayatta tamamen farklı kişiliklere sahip olmasının sebeplerinden biri budur.

Bazı kişiler, gerçek hayatta elde edemediği bir başarıyı medyada sanki varmış gibi göstererek kendisini mutlu hissettirmeye çalışabilir, Özgüven eksikliği olan bazı insanlar, sosyal medyada sanki en iyisiymiş gibi göstererek içindeki büyük boşluğu kendince kapatmaya çalışıyor olabilir.

Normalde sevdiğimiz bir aktiviteden, sırf takibi az diye vazgeçmek veya bunun tam tersi ilgimizi çekmeyen etkinlikler genelde rağbet görüyor diye onlarla ilgileniyormuş gibi davranmak; sürekli mutlu pozlar vermek, “-mış gibi” yaşamların temelini atıyor. İşte bu yüzden sosyal medyada kendisi olmayan birçok insanla karşılaşıyoruz ve bu yapaylık çığ gibi büyüyor,

beraberinde de bireysel ve toplumsal psikolojiyi olumsuz etkiliyor.

Bir de yorumlar var. Empati yoksunu bazı insanlar, sosyal medyada eleştiri ve yargılama yaparken çoğu zaman karşısındakinin duygularını düşünmez. Kişi gerçek hayatta yüzünüze söylemeye cesaret bile edemeyeceği kötü sözler ve rahatsız edici mesajlar yazar, sanal dünyada sizce de bu korkaklık değil midir? Bence en büyük korkaklıktır, gerçek hayatta eğer yüzleşirseniz ağzını açamayacak kişilerin sosyal medyada anonim gezmeye rahatlığı ile ağzına geleni söyleyebilmesi oldukça acınası bir durumdur. Oysaki sizi daha gerçek hayatta tanımayan, kim olduğunuza dair bilgileri sadece attığınız paylaşımlardan ibaret olan insanların sizin hakkınızda abartılı şekilde eleştiri yapmaya ve kötü sözler söylemeye hakkı yoktur. İnsanların, gerçek hayatta özgüven eksikliğini aşmayı beceremeyip bunu sosyal medyada zorbalık ederek kapatmaya çalışması gülünç bir durumdur. Bu mesajları dikkate almak da bir o kadar gereksizdir.

Bu hayata herkes bir defa geliyor bu yüzden bu kısa ömrü sosyal medyadaki bir grup insanın düşüncelerine göre değil, kendi kişiliğimize ve seğimlerimize göre gerçek anlamda yaşamalıyız. Sanal âlemde sanal insanlar olmak yerine gerçek yaşamda, gerçek ilişkilerin içinde yeri geldiğinde gülüp yerine göre ağlayabilmeli, sohbet edip gerektiğinde tartışabilmeliyiz. Doğada yaptığımız yürüyüşün, dinlediğimiz müziğin, okuduğumuz kitabın, içtiğimiz kahvenin tadına; her nefeste kendimiz olmanın bilincine varabilmeliyiz.

Nihal Rana ASLAN

MERHAMET: İNSAN OLMANIN EN GÜZEL YOLU

Hiç düşündün mü, merhamet nedir gerçekten? Sadece acıyan gözlerle bakmak mı yoksa elini uzatmak mı? Belki de ikisi birden. Ama şu kesin ki merhamet, insanı insan yapan en güçlü duygulardan biri.

Bir gün yolda yürürken karşına çıkan sokak kedisini hatırla. Karnı aç mı diye düşünmeden edemedin değil mi? Ya da okulda dalgın dalgın oturan arkadaşını... Belki de kötü bir gün geçiriyordu. Ona basit bir "İyi misin?" diye sorsan bile, inan bana, onun için koca bir dünyanın kapısını aralamış olursun. İşte merhamet tam da burada devreye giriyor.

Bazen merhameti göstermek zor gelir. "Ya yanlış anlarlarsa!" ya da "Bana ne?" gibi düşünceler kafamızı kurcalar. Ama merhamet aslında en saf haliyle kalpten gelen bir dürtüdür. Zayıflık mı? Hayır! Tam tersine, insanın gücünü gösteren bir erdemdir. Çünkü başkasının acısını anlamak ve ona destek olmak, cesaret ister.

Bir düşün; toplumlarda söz sahibi kişiler başta olmak üzere tüm insanlar daha merhametli olsa nasıl olurdu? Tam bir şey söylemek mümkün olmasa da merhamet dolu bir dünyanın daha yaşanabilir bir yer olacağı kesindir.

Bazen küçük bir sohbet ya da samimi bir gülüş bile karşındakinin hayatında büyük etkiler yaratabilir. Merhamet, kalpten geldiğinde dünyanın en güzel dili olur.

Eva ÇAĞMAN

GÜÇLÜ TOPLUM

Toplumun birliğı ve beraberliğı, her bireyin katkı sağladığı, birlikte hareket etmenin gücünü hissettiren bir yapıdır. Bir toplum, sadece aynı coğrafyada yaşayan insanlardan ibaret değildir. Toplum, birbirini anlayan, yardımlaşan, aynı hedefler için çaba sarf eden insanlardan oluşur. Bu birliktelik, toplumsal huzur ve ilerleme için temel bir unsurdur.

Toplumda birliğı sağlamak, farklı görüşlerin, kültürlerin ve yaşam biçimlerinin bir arada varlık gösterebilmesini gerektirir. Her birey, sahip olduğı farklılıklarla toplumun renklerini oluşturur ve bu çeşitlilik, gücü de beraberinde getirir. Birlikte yaşamının zorlukları olsa da, bu zorlukları aşmak için herkesin aynı amaca yönelmesi gerekir: Daha iyi bir yaşam, daha sağlıklı bir toplum. Birliğin temeli, karşılıklı saygı, empati ve hoşgörüdür. İnsanlar arasında güven inşa edilmesi bir toplumun huzurunu ve başarısını doğrudan etkiler. İnsanlar, birbirlerinin farklılıklarını zenginlik olarak görmeli ve bu farklılıklar üzerine kurulmuş bir toplumda yaşamının değerini kavrayabilmelidir.

Toplumun sağlıklı işleyişi için herkesin sorumlulukları vardır: birey, aile, kurum ve devletin her biri, toplumun refahına katkı sağlamakla yükümlüdür. Beraberlik, sadece fiziksel bir yakınlık değil, aynı zamanda duygusal ve zihinsel bir bağıdır. Bir toplumda insanlar birbirlerini anladığında, bireysel çıkarların yanında, toplumsal çıkarlar da ön planda tutulur. Bu, toplumun kolektif bir şekilde sorunlara çözüm üretmesine, krizlerden güçlenerek çıkmasına olanak tanır.

Toplumsal bütünlük, sadece sosyal ilişkilerde değil, toplumun her kademesinde gereklidir. Bütünleşebilmiş toplumlar geleceğe güvenle bakar. Ancak birlikte daha güçlü, daha sağlıklı bir toplum oluşturulabilir. Bu güç, karşılıklı dayanışma ve paylaşma ile inşa edilir. Bir toplum, ne kadar uyum içinde hareket ederse, o kadar ilerleyebilir ve güçlü bir yarını kurabilir.

Göktürk Semih SAVURGAN

MESAFELERİN ÖTESİNDE SAKLI UMUT

Bazen insan kendisini dipsiz bir kuyuda bulur. Ne bir çıkış yolu mevcuttur ne de içinde yaşadığı fırtınanın dinmesini bekleyeceği bir sığınak. Hayatın içinde varoluşunu sürdürür gibi görünse de aslında kendi kabuğuna çekilmiştir. Tüm kapılarını insanlara tek tek kapatır. Zihni geçmişiyle dolar, her ağızdan bir ses çıkar. Kavanoza hapsedilmiş bir kelebek kadar yalnız ve çaresiz... Kimsenin aklına gelmez kavanozun kapağını açmak. Kimse sormaz kelebeğe mutlu olup olmadığını. Herkesin ilgilendiği sadece kanatlarının güzelliğidir. Oysa onun içinde sessiz çılgınlıklar vardır. İnsanlar da böyledir. Yalnızca yüzeysel bir gülümseme ve içi boş bir “İyiym” sözüne kanarlar.

İyi olmamak için gözden yaş akmasına lüzum var mıydı? Kim bilir, yüzündeki gülümsemenin arkasında kaç kişi uçurumların derinliğinde durmuş, düşmemek için kimseye belli etmeden savaş veriyordur.

Böyle anlarda, insanın en çok ihtiyacı olan şey bir insanın varlığıdır. Ancak bu kişi bazen bizden kilometrelerce uzaktadır. Belki ona bir kez sarılsak, saatlerce ağlasak geçecek. Fakat bunları yapmak bile kilometrelerin esiriydi. Bir hayal kadar uzak ve bir nefes kadar yakın. O karanlık kilometreler, ne kadar derin ve soğuk olsa da içinde bir kılavuz hareket eder. O kılavuz, bir insanın sıcaklığına özlemdir. Kalpler arasındaki bağ, mesafeleri hiçe sayacak kadar güçlüdür.

Berfin DURU

Dilimizin Ucundakiler ve Söyleyemediklerimiz

Konuşmanın bir istek mi zorunluluk mu olduğunu anlayamadığımız bu günler ister istemez insanı kendi kafasının içinde, bazı mühim meselelerle tek başına bırakıyor bence. Fakına varmadan, ‘huzur’ diye tanımladığımız bu koca sessizlik bizi derin bir yalnızlığa iteliyor. Çevresinde çok insan olan, sosyal bir kişinin bile sorunlarını anlatabileceği kişiler bir elin parmağını geçmez muhtemelen. Kalabalık yalnızlık dedikleri bu olsa gerek, çok yagınlaştı son dönemde.

Belki azalan empati duygusundan, belki de yavaş yavaş çürüyen insanlıktan bence bu durum. Toplum içinde artan ayrımcılık, dayatılmış doğrular, dünya yansa devrilmeyecek mahalle baskısı... toplumda kabul görebilmek, küçücük de olsa bir yer edinebilmek için sessizleşen ya da hırçınlaşan insanlar eminim ki az önce bahsettiğim bu korkuların kanatları altındalar. Kendi adıma konuşayım, aile büyüklerimin hayatları ve gençlikleri hakkında çok bilgiye sahip değilim. Çocukken, gürültüden kendi sesimi duyamazken onların sessizliği ne gözüme batardı ne de anlardım. Lakin büyüyünce ve aklım ermeye, az da olsa insanları tanımaya başlayınca çok daha dikkatimi çekti bu durum. Utanç duygusu ruhuma işlendiğinde ise çok iyi anladım onları. Yargılanan, baskılanan insanlar, ya da bu yargı ve baskıya uğramaktan korkanlar için sessizleşmek kaçınılmaz sonlardan biriydi.

Böyle giderek yalnızlaşan insanlar zamanla ne anlamaya ne de anlatmaya açık oluyorlar. Aynı pas tutmuş bir vida gibi, zor oluyor edindikleri o yerden onları çıkarmak. Belki de imkânsız. Rol yapsalar da olmuyor. Sen konuşuyorsun ama karşı tarafa ulaşmıyor, havada asılı kalıyor sözler. Aynı masada karşılıklı oturduğun insanla o kadar uzak hissediyorsun ki tüm

günün, belki haftan çöp oluyor. Seni de dinlenmeye değmez biri gibi hissettiriyorlar. Bakan bakmakla, duyan duymakla kalıyor. Kimse ne görmeye ne dinlemeye uğraşmıyor.

Çok basit, belki klişe olacak ama bu kopuk iletişimin başka bir nedeni de gelişen teknoloji ve elimize yapışan şu telefonlar. Bazen kendim bile konuşmayı unutmuş gibi hissediyorum. Çevremde de görüyorum aynı problemleri. Birine bir meseleyi danışıyorum, fikri var ama anlatamıyor, hık mık ediyor anca. Hem sinir bozucu hem üzücü. İnsan her zaman fark edemiyor karşısındakinin yardım etmeye uğraştığını, ‘başından savıyor’ diyerek gönül koyuyor. O an o kişinin dilinin ucuna gelen ama söyleyemediği şeyler zamanla soğutuyor bizi ondan. Bir daha bir muhabbete girdiğimizde bu sefer biz yapıyoruz benzerini; dilimizin ucuna geliyor, söylemiyoruz. Belki tutamıyoruz kendimizi, iğneleyici konuşuyoruz. Sonra da yavaşça kopuyoruz bir zamanlar değer verdiğimiz insanlardan.

İnsan ilişkilerinde giderek derinleşen bu kopukluk hem bireysel hem de toplumsal boyutta büyüyen bir yalnızlığı beraberinde getiriyor. Bireyler, yargıladıkları kişiler üzerinde bıraktıkları etkiyi umursamadan hareket etmeye her geçen gün daha da şiddetli ve güçlü bir şekilde devam ediyorlar.

Bu döngüyü kırmak belki çok zor ama imkânsız değil. Gerçekten dinlemek, hislerimizi açıkça dile getirme cesaretini gösterip kendi hayatımızın iplerini tekrar kendi ellerimize almak, empati yapmanın üzerine düşüp toplumdaki yerini yüceltmek yeniden bağ kurmanın ve şu üç günlük dünyada küçük de olsa bir fark yaratmanın ilk adımları olabilir.

Asya AKSU

BAYRAMLAR: KALPTEKİ HUZURUN SİMGESİ

Bayramlar, sadece takvimde bir kutlama zamanı değildir; onlar, toplumun ruhunun yenilendiği, hayatımızdaki günlük koşuşturmaları bir kenara bırakıp değer verdiklerimiz ile gerçekten bir araya gelebildiğimiz anlardan en özelidir. Her bayram aslında bir yeniden doğuştur; kalplerdeki kırgınlıklar, yıllar süren küskünlükler unutulur. İnsanlar bir araya gelir, yüzlerdeki gülümsemeler tıpkı bir güneş gibi parlar ve hüzün yerini bir parça umuda bırakır.

Bayramlar sadece fiziksel anlamda bir araya geliş demek değildir, soyut bir anlam da taşır. İnsanlar, birlik beraberliğin, bütünlüğün önemini kavrar. Ailemize, akraba ve arkadaşlarımıza duyduğumuz sevgi, yakınlarımıza gösterdiğimiz saygı ve toplumun tüm bireyleriyle paylaşılan hoşgörü, insana insan olduğunu hatırlatan bağlar oluşturur. Bu bağlar, fiziksel sınırın oldukça ötesindedir. Çünkü sadece eller değil, ruhlar birbirine bağlanır ve insanın içsel yalnızlığından sıyrılıp toplum ile gerçek anlamda bir araya gelme zamanıdır bayramlar.

Bayram sofrası diye bir kavram vardır; sadece belirli bir yemek düzeni değil, bir araya gelmenin ve paylaşımın bir simgesidir aslında. Bütün aile bireyleri bir masaya toplanır, günün anlamı ve öneminden dolayı herkes giyimine oldukça özen gösterir. Yapılan yemekler özenle hazırlanır ve bu da karşımızdaki insana verdiğimiz değerlerin bir göstergesidir. Genellikle sofrada büyüklerimiz bizlere nasihat vermeye başlar; sofranın bilgeleri onlardır, ne de olsa çok yaşayan çok görmüştür. Büyüklerimizin bize katacağı değerler vardır. Evin küçükleri birbiriyle çeşitli oyunlar oynayıp neşe içinde gülerken içimiz ısınır. Sofrada sadece yemekler değil, aynı zamanda anılar da paylaşılır. Herkes, kendi anılarını paylaşmaya başlar.

Kimi bizi güldürür, kimi düşündürür, kimiye hznlendirir. Fakat her biri, bizi birleştiren ve aileyi aile yapan değerlerdir. Bayramların anlamı tam olarak burada derinleşir. Bir arada ve paylaşım içindeyken zamanın nasıl keyifli aktığını gerçekten hissederez.

"Nerede o eski bayramlar, çocukluğumuzun bayramları bir başka güzeldi!" gibi cümleleri çok duyarız. Zaman akıp gidiyor, hepimiz bir değişim ve gelişim sürecindeyiz. Bu değişim, güzel yenilikleri beraberinde getirirken bazı değerleri de unutturuyor. Geçmişi hüzünle hatırlamak yerine gelenekleri çocuklara, gençlere yaşatarak aktarmak hem geleneklerimizi hem de toplumumuzu canlı tutacaktır. Her bayram kendi zamanında yaşanır ve o neslin kendinden sonrakilere aktaracağı bayram anılarını oluşturur. Bayramların geçmişten geleceğe uzanan köprüde önemli bağlantı noktaları olduğu bilinciyle doya doya yaşanması dileğiyle...

Nihal Rana ASLAN

Kırık Aynalara da Gülümse Eksik Parçalarını Benimse

İnsanlar, rastgele sokaklarda gezer, arar, dolaşırdı. Bir şeyi, bir kişiyi ararlardı fakat bilmezlerdi ne aradıklarını. Sadece etrafa bakınır, yoklar ve çevirirlerdi gözlerini. Önerine döndüklerinde bir ses zihinlerinde yankılanır, duvarlara çarpar, anılarda gezinir ve kalbe dönerdi. Gözün önünde canlanan anılar, geçmişin yansıması olurdu.

Zihin acımazdı kalbe. Kırıklar batsa da ruh, acı ve sevgi ile beslenirdi. Anılarsa her bir tarafa yayılır, sana bazı kişileri hatırlatırdı: Değer verilen ve kaybedilen insanlar... Değer vermek neydi sahi? Sevginin devamında gelen “acı” klişesi neydi? Duygularımız, insanlar yüzünden nasıl böylesine kafamızı karıştırabilirdi? Ruhun bütünsüzlüğüne ne çare olabilirdi?

Rastgele bir biçimde hayatımıza girmiş insanlar nasıl böylesine bir role bürünebilirlerdi? Nasıl böylesine zihnimizi ele geçirebilirlerdi, gözyaşlarımıza sebep olabilirlerdi? Güçleri nereden geliyordu ve bu role nasıl sığabiliyorlardı? Bütün bu sorular yüzlerce kez tekrar edilebilir, cevaplar aranıp sorgulanabilir, yeni sorular üretilebilir ve bu döngü devam edebilir. Fakat bu konuyu bu kadar derinleştirmek yerine yalın ve somut bir biçimde bakılırsa gerçek apaçık ortaya çıkacaktır: “İnsanların eksik parçaları vardır ve bu parçalar yine insanlarla tamamlanır.”

Eklenen eksik parçalar çatladığında ruh depresi yaşanır. Gözyaşları da ruhun depresmine tepki gösterir ve yanaklarda yer bulur. Ruhun depresi sevgi ile yaşanır. Kırılmış bir kalp varsa ortada sevgi de vardır. Sevginin arkasında gölgesi vardır. Bir bıçak da olabilir sızlayan bir yarayı dindiren, bir merhem de... Bir insanın sarılışında ellerini ısıtan, sözlerinde gönlünü

yakan bir ateş de bulabilirsin; yeşere yeşere küllenip yan yana çiçek de açabilirsin.

Ruhunun bu bütünsüzlüğü, huzuruna da yokluğuna sebep olur. Fakat bir sabah uyandığında kaybettiğin mutluluğunu kırık bir aynanın karşısında da bulabilirsin. Kopmuş, kırılmış parçalarının çaresi belki de içinde saklanıyordur. Önemli olan sadece aynaya baktığında gördüğünü görmezden gelmemektir. Belki de önemli olan kendinin farkına varmak, eksik parçalarını kendi içinde birleştirebilmektir. Belki de eksik parçalarını tamamlayacak olan, sadece zihninin içerisindeki seslerdir. Elini kolunu bağladığın kalbindir.

Kırık aynalara da gülümse. İlaç, her zaman içinde bir yerde var olacak.

Ecrin KARA

DÖRT DUVARI YUVA YAPMAK

Ev demek sadece dört duvar değildi. İçindeki bedenlerin tek bir ruh olmasıydı ev. Aile sadece eve para getiren bir baba değildi ve aile sadece dört duvar değildi. Çocuğun evdekilerden kopuk bir şekilde hayatını sürdürmesi değildi aile. Peki aile neydi?

Dünyaya gelmeden annemizin karnında ilk güvenli alanımızı tadarız. Dünyaya geldikten sonra ev ve aile en güvenli alanı oluşturur bizim için. Büyüdükçe bunun dışında da bir güvenli alan veya insan bulma arayışına geçeriz. Bazen siyah beyaz bir filmde olduğumuzu sanıp elimize bir boya fırçası olarak boyamaya çalışırız ekranı. Ama aslında o siyah ve beyazın tonunun evrendeki hiçbir nesnede var olmadığını fark etmeyiz. Yaşam boyu elbet bir renkli ekran karşımıza çıkacak. Ama unutmayın ki hiçbir renk siyah ve beyaz kadar güzel koruyamaz insanı. Sevemez o renkler kadar. Her zaman omzunu açmaz bize.

Aile kavramını tadamayan çocuklar da vardır. Aile adı altında yabancıların bir arada olduğu evler maalesef ki çok fazla. Anne babaların yaptığı ebeveynlik kendi gördükleri eğitimin bir yansımasıdır aslında. Böyle ailelerden gelen bireyler bir şeyleri değiştirmezse bu kısır döngü tüm toplumu etkiler. Bu insanlar kendi çabalarıyla aileden gelen eksikleri tamamlayabilir, hataları düzeltebilirler. Her insanın hamuru ailesinden gelir elbet. Ama o hamuru yoğurup şekillendirecek kişi kendisidir. Kendi elleri öyle sihirli olabilir ki, yenilikler katıp ruhunu süsleyebilir, yeni bir yol açabilir.

Her çocuğun hayata sıcak bir aile ortamında hazırlandığı bir evren hayal ettiğimde toplumdaki ve dünyadaki birçok sorun kendiliğinden çözümleniyor. Haydi hep birlikte böyle bir dünya kuralım, işe toplumun çekirdeğini oluşturan aileden başlayalım.

Defne ERCAN

MERHAMETİ YEŞERTMEK

Merhamet, insanların kalplerinde yeşeren ve yaşamın zorlukları karşısında birbirine umut olan eşsiz bir duygudur. Her bireyin içinde var olan bu duygu, insanları acılarını paylaşmaya, yüreklerini açmaya ve birbirlerine destek olmaya yönlendirir. Merhamet; acıyı dindiren, umudu yeşerten ve insanları bir araya getiren bir köprü gibidir.

Geçmişte birçok yazar ve düşünür, merhametin insan yaşamındaki önemini vurgulamış, onu en yüce erdemlerden biri olarak nitelendirmiştir. Bir toplumun dayanışması, bireylerin birbirine olan şefkati ve empatisiyle başlar. Zor zamanlarda, yorgun ve yalnız kalan bir insanın elini tutan, yanında yürüyen bir başkası, aslında hem o kişinin hem de kendi kalbinin iyileşmesine vesile olur. Bu tür davranışlar, küçük bir umut ışığının nasıl büyük bir değişime dönüştüğünün canlı örneklerindendir.

Zorlu yaşam koşulları altında mücadele eden bir anne, geçimini sağlamakta zorlanırken, mahalle sakinlerinden birinin gösterdiği içten yardımseverlik, yardımı gören aileden başlayarak toplumun tüm fertlerine yayılacak dayanışma ve sevgi dolu ilişkilerin filizlenmesine vesile olur.

Merhametin gücü, yalnızca zor durumda olanlara destek vermekle sınırlı değildir. Aynı zamanda, bireylerin kendi iç huzurlarını bulmalarına da yardımcı olur. İnsanın kalbinde taşıdığı bu duygu, kendisiyle barışık olmasını sağlar ve yaşadığı çevreye de yansır. Merhamet, toplumsal bağları güçlendirir, insanları ortak bir geleceğe inandırır ve her birimizin yaşamına anlam katar.

Sonuç olarak, merhamet, dünyayı daha yaşanabilir bir yer haline getiren, insanları birbirine yaklaştıran ve umut dolu yarınlara kapı aralayan en değerli erdemdir. Her birimiz, küçük bir paylaşımla da olsa merhamet göstererek daha adil, daha sevgi dolu ve daha umutlu bir toplum yaratabiliriz.

Berfin BARIş

BİZ

Ah biz insanlar... Ne bencil ve düşüncesiz varlıklardık böyle. Kendimizin farkında bile olmayan, işte bu yüzden düşüncesiz olan, üstünkörü canlılardık. Olduğumuzdan fazlasıydık fakat olduğumuzdan daha da gerisinde kalırdık. Biz düşüncesizdik, bilmezdik. Biliriz, anlarız sanırdık. Fakat biz anlamazdık.

Resme bakarken her karakterin boyası dikkatimizi çekmezdi, her zaman gözümüz başkaraktere -çoğunlukla da kendimize- kayardı. Biz bu kadardık, kalıplarımızdan çıkamazdık.

Hayatın her alanında “biz” vardık, sadece biz olabilirdik ve var olacaktık. Diğerlerinin hayalleri değersizken bizim hayallerimiz oldukça kıymetliydi. Diğerleri olmasa da olurdu da “biz” olmasaydık olmazdı.

Kendimizi anlatırdık, kendimizi görürdük, kendimizi duyardık. Biz kendimizi düşünür; dışarıyı umursamaz, aynaya bakardık.

Acıları hissetmezdik, sevgiyi duymazdık. Ruhumuzu dinler, kendimizce kararlar alırdık. Süregelenin bir parçası olur, her sabah bencilce uyanırdık.

Bir parçayı sevmek doğal, bütünü kabullenmek olağan dışıydı. En azından biz insanlar için...

Doğru değildi, olmayacaktı. Yanlış olan kendimizi düşünmek değil, dışarıyı duymamaktı. Kulaklarımızı kapatıp sadece kendimizi var, diğerlerini yok saymaktı.

Dışarıyı duymalıydık, diğerlerini duymalıydık, var saymalıydık, sorgulamalıydık, fark yaratmalıydık. Biz çok şeyi yapmalıydık. Fakat yapmazdık, yapamazdık, yapmayacaktık.

Çünkü biz düşüncesizliğin içine doğmuş, kendimizi “yalnızlaştırdığımız” varlıklardık.

Nihal Rana ASLAN

duyumsu- yorum

Her şey şiirdir, uğultusu rüzgarın
Bir ırmağa usulcacık yağan kar
Her gece okunan bir dua çocuklukta
Gökyüzünde bölük bölük turnalar

Ataol BEHRAMOĞLU

GÜNDOĞUMU TRENİ

İçi umut dolu bavullarla
Karanlık şehri arkasında bırakarak
İstasyondan yavaş yavaş kalkar
Yeni bir hayat için gündoğumu
treni Peronda bırakılır mazi birer
birer Göçmen kuşlar ve sevenleri
Yolculuğun başlangıç temsili
Baş döndürücü lotus çiçeği
Bir kere çıkınca yola
Gelecekte bir bilet alırsın Bitişten
başlangıca uzanan bu yolda
Zamana bırak anlarsın
Ardında bırakınca geçmiş
Bir pusula ömre değer
Ait olmadığın yerde kalma
Önce veda et sonra tanış

Melek EVİN
(Mutlu Bir Eğitim dergisi 08/11/2024)

BAVULUMDA ANILAR OLSUN

Bavulumu açarken fark etmiştim,
Tüm kıyafetlerim yeni.
İstanbul'u gezmemiş sandaletler,
Avrupa'yı gezse ne olur ki?
Ruhsuzdur bu elbiseler dedim,
Gelmemiş daha rengi.
Sonbaharın kokusu etmemiş ziyaret,
Berlin olamaz İstanbul'un dengi.
Bavulumda anılar yok henüz,
Boş bir çerçeve gibi.
Sıkıcı, hayatsız bir kitap sanki,
Üstüne dökülmemiş hiç Türk
kahvesi. Omzumdaki ceket ısıtmaz,
Yeniden öğrenir miyim gülmeyi?
Adını bilmediğim sokaklarda.
Becerebilir miyim burayı sevmeyi!
Geri döndüm ülkeme,
İçime çektim şehri.
Yolculukta umut aradım dedim,
Bulamadım özlemde başka bir şeyi.

Şeyma Nur GENCİZ
(Mutlu Bir Eğitim dergisi 04/02/2025)

SEVDANIN SÖZÜ

Sevda ki ne seyyahlar varabilmiş
yoluna Ne şifacılar bulabilmiş ilacını
Ne tüccarlar satabilmiş dükkânında
Ne çiftçiler yetiştirebilmiş toprağında
Ne âlimler verebilmiş formülünü...

Sevda ki uğruna dağları mı delmemişler
Uğruna çöllere mi düşmemişler
Uğruna şehir şehir mi gezmemişler
Uğruna can mı vermemişler

Sevda ki bir kuşta yeşerirmiş
Bir aslanın kalbine dokunurmuş
Bir atı dörtnala koştururmuş
Bir insanı da bazen darmaduman eder
Bazen de yoluna çiçekler serermiş

Sevda ki canı ne isterse onu yaparmış
Gönülden gönle akar
En sonunda kendini bir yere kapatır orada
kalırmış Saklandığı yer de o kadar gizliymiş ki
Ne seyyahlar varabilmiş yoluna
Ne şifacılar bulabilmiş ilacını
Ne tüccarlar satabilmiş dükkânında
Ne çiftçiler yetiştirebilmiş toprağında
Ne âlimler verebilmiş formülünü

Bir değil her gün,
Son değil sonsuz,
Uğruna verilenleri de
Onu arayanları da unutmamış

Sevda ki bir kalbin kırılmasına dayanamaz
Başka bir derman verir onu unutturmuş
Sevdanın verdiği dermanı unutmayın
      o sizi unutmayacak,
Onun yolundan ayrılmayın
      o sizi yalnız bırakmayacak...

Elif Nur SARI

İNSAN

Sözlerini geri alabilir mi insan
Yoksa söylediklerini önemsemez mi
Sevgisine bağlanır mı insan
Yoksa sevdasına takılıp düşer mi

İnsan sevdiğini unuttur mu
Yoksa aşkı için mi yaşar
İnsan aşık mı olur
Yoksa öyle mi sanır

Hayatta tökezler mi insan
Yoksa derin bir kuyuya mı düşer
Yağmurda yürür mü insan
Yoksa çamura mı batar

İnsan kurduğu hayali mi yaşar
Yoksa yaşadığını mı hayal eder
İnsan ölürken mi anlar yaşadığını
Yoksa yaşarken mi hisseder öldüğünü

Ata KARAGEDİK

YÜREĞİMDEN GEÇEN ANILAR

Birisi giderse diğeri gelir derler,
Sizin yeriniz dolmaz bilmezler.
Ne çok bağlandım, kelimeler yetersiz,
Gideceğinizi bilmek nasıl çaresiz...

Sesiniz boş koridorda yankılandı,
Sınıfın köşesinde gözyaşları kaldı.
Anılar canlanır gözümün önünde,
Bir öğretmen gider iz bırakır yürekte.

Sesiniz hâlâ kulaklarımda yankı,
Her kelimeniz bir dokunuş bir anı.
Siz gittiniz, bana kattıklarınız kaldı.
Yüreğimde bir yara, her hatıra da ağladı

Şimdi boşlukta yalnız kaldım bir anda.
Gidişiniz acı ama hatıralarım da.
Siz hep bizimle, her adımda, her anda...
Her kalpte, her düşüncede, hep arkamızda...

Berfin DURU

19 MAYIS

Umut dolu bir sabahtı,
Samsun'a doğdu bir güneş o gün;
Milli mücadele ateşiyle;
Parladı sönmeye yüz tutmuş koru Türk'ün.

Kara bulutlar dağıldı birden,
Cesaret fışkırdı her bir ferdin;
Yeniden doğdu bu aziz yerden,
Bağımsızlık ateşi yükseldi serden.

Gençlik coştı yürekler kabardı,
Milletin kaderi yeniden yazıldı;
Zulme karşı duruş, düşmanı kaçırdı,
19 Mayıs, tarihe altın harflerle kazıldı.

Vatan sevgisiyle dolu gençler,
Kahramanlık destanı yazdı yiğitler,
Tüm dünyaya meydan okudu Türkler;
Bağımsızlık için can verdi Mehmetler.

Gözler yaşlı, yürekler şahlandı,
Umutsuzluktan kurtuldu bu vatan uyandı;
Zafer Türklerin, dağları dolandı,
Türk milleti yeniden ayağa kalktı!

Atatürk'ün izinde yürüyen gençler.
Vatan için atan kalpler, coşan sel gibi her yer.
Bilimle, sanatla yükseldi her bir eser;
19 Mayıs, geleceğe ışık tutan bir fener!

Ey Türk gençliği, coş bu bayramda,
Umutla yeşer her bir dalda,
Atatürk'ün izinde, bu vatanda,
Nesilden nesle, sonsuz zamanda.

Bugün de aynı coşkuyla dolalım,
Atatürk'ün ilkeleriyle sağlam duralım.
Vatan için hep beraber çalışalım,
19 Mayıs'ı sonsuza dek kutlayalım!

Yağız Rafet BiÇER

ADIM ADIM HAYATA

Yirmime dört adım daha yakınım artık.
Tek varlığım şu koca sofraya,
Annemin yaptığı bir kâse çorba,
Meğer hazırlarmış beni hayata.
Hem şifalı, hem yakıcı.

Yirmime üç adım daha yakınım artık.
Her bir yılla artıyormuş ağırlık.
Eskiden anlamsız gelen konuları,
Kafama takıyorum artık.

Yirmime iki adım daha yakınım artık.
Zaman aktıkça tıkanıyorum sanki.
Annemi anlıyorum çok daha iyi.
Sanırım bir yerlere varıyorum artık.

Yirmime bir adım daha yakınım artık.
Öğrendim düştüğümde kalkmayı.
Çare değilmiş ağlamak,
Daha iyi görüyor, daha çok gülüyorum artık.

Ve işte o gün;
Değişen mevsimlere inat yine de yaz dediğim,
Eski sıcaklığı kalmasa da,
Haziranda bir gündeğim.

Yirmimdeyim artık.
Anlıyorum ki yeni başlıyor hayat.
Bıkmadan akıyor, değiştiriyor zaman.
Eskiden dedemin oturduğu masanın başında,
Babam oturuyor artık.

Asya AKSU

AKİF'İN DEĞERİ

Koca yürekli şair, vatanın dili
Mısralarında saklı milletin hâli
Kalem tutan elleri
Oldu ıssık misali
Yazdıkça gönülleri fethetti,
Aydınlatı her yeri

O günlerin karanlığını bilenler
Anladı Akif'in değerini
Coşturdu bağımsızlık ateşini
Her bir sözcüğe üflediği nefesler

Yazdı şiirini tek kalemde
Bir daha İstiklal Marşı yazmamak üzere
Savaşın ortasında seslendi herkese
Al bayrağın kutsal değerini

Kim bilebilirdi böyle bir marşın
Gönüllerde taht kuracağını
Yine kim bilebilirdi böyle bir marşın
Düşmana korku salacağını

Öyle bir marştır ki bizim marşımız
Kimine korku, kimine gurur
İşte millet tekrardan anladı
Akif'in kanındaki kudreti

Azra KARŞI

ESKİ GÜNLER

Hiç aklıma gelmezdi aslında
Özleyeceğim, o günleri ara sıra
Ne de güzeldi bakıldığında
Unutuveriyor insan
Dertlerinin olduğunu yine,
O zamanlarda da

Dönmek istiyorum bazen
Kendimizi kaptırıp daldığımız,
Zamanın farkına varmadığımız,
Yarın yokmuş gibi yaşadığımız
O anlara

Ne kadar çocukmuşuz
Ne kadar masum, katıksız
Ne kadar mutlu
Bir o kadar da huzurlu

Şimdi savrulmuşuz toz gibi
Okyanus aşırı yerlere
Bir daha görüşmemek üzere hiç
Yüz yüze

Ne çok kırmışız birbirimizi
Ne çabuk unutmuşuz hayallerimizi
Kapılmışız bir olaylar silsilesine
Uzaklaşmışız birbirimizden
Dönmemek üzere o eski günlere

Gurur yapmışız belki de
Umursamamışız, gençlik ateşimizle
Yerini doldurmaya çalışmışız hep
Dünyevi şeylerle

Şimdi ne de uzak gelir
Dilenecek bir özür,
Edilecek bir telefon,
Gönderilecek bir mesaj.

Korkar olmuşuz hatalarımızdan
Kaçmışız hep karanlık yanlarımızdan
Unutmuşuz bizi biz yapanları
İşte bu da hep egomuzdan

Duru Hayat DAŞTAN

BİR GECE GELEN SES

Örttüm üstümü
Kafam yastıkta, bedenim yatakta
Aklım değil ama
Aklım bugünde.
Sabah dişlerimi hızlı fırçaladım
Daha erken kalkıp daha yavaş mı fırçalasaydım?
Sakızın markalısını aldım
Markasız alıp daha az verip daha çok cebimde mi bıraksaydım?
Masayı olduğu gibi bıraktım
Toplasa mıydım?
Düştü.
Ne düştü?
Bir şey...
“Şey” ne?
Tiz değildi,
Kaba değildi,,
Yumuşak kesin değildi...
Neydi?
Ne kadar uzaktan geldi,
Hangi odada olabilirdi?
Yere mi düştü halıya mı?
Benim evde mi düştü?
Burada düştü tabi, yakındı
Cam değildi, kırılırdı,
Metal olabilir.
Kesin metaldi
Ses; hafif tizdi,
Ağırdı
ama çabuk bitti.
Metal böyle ses çıkarır.
Nerede düşer ki burada metal?
Mutfakta kaşıklar var

Kaşıklıkta onlar.
Tencereler var
Dolapta onlar.
Anahtar var.
Evet anahtar var.
Anahtarı düzgün asmamıştım.

Anahtar düştü,
Anahtar anahtarlıktan düştü...
Anahtarı alsam mı?
Kaldırıp yerine mi koysam?
Ya kalkınca uyku kaçarsa?
Ya bir daha uyuyamazsam?
Ya sonra tüm günü ölü gibi geçirirsem?
Ama ya sabah düştüğünü unutursam?
Eve dönünce kapıda kalırsam?
Çilingir çağırمام gerekirse?
Komşular görürse?
Şuna bak kendi kapısının dışında kalmış, derlerse?

Demeyecekler, unutmayacağım.
Kapıda kalmam ben.
Alırım yerden, çıkarım evden
Geri dönünce açarım kapıyı
Kimseyi çağırمام
Kimselere görünmem
Yaparım di' mi ben bunları?
Unutmam anahtarın düştüğünü
Di' mi?
Sus artık, yeter!

Ecrin KUMUS

ZAFERİN IŞIĞINDA

Bir bayrağın gölgesinde açık gitti gözler,
Her bakışıyla yürekteki ateşi taşıdı yiğitler.
Şehitlerin bedeninden çıkan sel döküldü toprağa,
Al kanla mühürlendi ayın yıldızın ışığında.

Her adımda bir destan her sözde bir yemin.
Mustafa Kemal'in izinde yürüdüler, tek bir yürek gibi.
“*Ya İstiklal, ya ölüm!*” diye yankılandı dökülen kanların rengi.
Göğün ardında her adım bir çığlık her nefes zaferin
haykırışıyken...

Zafer sadece toprakta değil, göklerde dalgalanan bayrak,
Yüreklere yankılandı, Türk'ün gücü her daim ak.

Berfin DURU

MERHAMET

Yüreğinde bir sızı, bir ince dokunuş,
Gözlerinde yaşlarla bir şefkatli akış,
Kalbinde sevgiyle, bir umutlu bakış,
Merhamet, ruhumuza en güzel nakış.

İhtiyaç sahibine uzanan bir el gibi,
Yaralı gönüllere bir merhem gibi,
Mazlun yanında, bir kahraman gibi,
Merhamet, gönlümüzde açan bir lale gibi.

Acı çeken kalplere bir teselli sunar,
Gözyaşlarını siler, yaraları onarır,
Karanlık gecelerde bir ışık sunar,
Merhamet, ruhumuza huzur sağlar.

Kin ve nefret yerine, sevgiyi seçmek,
Affetmek, unutmak, yeniden başlamak,
Kırık kalplere yeniden umut ekmek,
Merhamet, insanlığa en güzel emek.

Bir tebessümle, bir tatlı sözle,
Küçük bir iyilikle, büyük bir özle,
Yüreğten bir sevgiyle, gözlerde bir izle,
Merhamet, insanı insan yapan öge.

Yağiz Rafet BİÇER

HER NEFESİM HİLALİNE

Bir şanstır gölgesinde doğuşum,
Yedi yaşımdır hayranlıkla,
Bin çeşit duyguyla, tek çeşit sevdaya bakışım.
Başımı göğse kaldırışım; ayın yanına yıldız koyuşum.
Benim sevdam hilaline, gölgem hilaline!
Damarlarımdaki asil kanı,
Aşkla bakan gözlerimizdeki parıltıyı,
On beşindeki ellerin nasırlarını,
Pas tutmuş bir tığla işlemiş de yansıtmış!
Benim damarım hilaline, akan kanım hilaline!
Düşman iblis misali, durmayacak.
Kim bilir, bir kurşun delip geçecek.
Anamın feryatları yedi cihanı titretecek.
Babamın elleri tabutumun altında ezilecek.
Benim son nefesim hilaline!
Hilalin yanına yıldız olacağım.
Derimin altına sevda kazıyacağım.
Bir gün gelecek, söz olup kalacağım.
Üşürsem ay yıldızla örtüneceğim.
Benim dirim hilaline, ölüm hilaline

Kardelen MADEN

KAYBOLMUŞ BİR BEN

Bir rüya sanki dolaşan fikrimde
Gözlerim görür mü belirsen düşümde?
Zifiri bir karanlık sarmış durgun bedenimi
Kim söyler yandığımı şu garip ömrümde?

Yağmurdan kaçsam, sözlere tutulurum
Belki hayatın anlamını, ben de bir gün bulurum
Şikayet eder miyim bir kuru ekmekten
Gencecik yaşımda gülerek avunurum

Yaşlar süzülse gözümünden ne çıkar!
Saklarım korkumu dert içime akar
Ruhumun soluduğu rutubetli havadan
İstemedi hayallerim ellerimden kayar

Nedir bu umudun bana olan nefreti?
Ben de çok isterim dökmek içimi
Ruhuma emanetimdir sonsuzca sevgim
Kimden geri alırım kaybettiğim benliğimi?

Elif Nur SARI

EKSİLMEK

Paylaşmak eksiltir insanı
Yardım ettikçe azalır kibri
Önemsedikçe , düşündükçe
Yalnızlığı biter kalmaz elinde

Zamanı, sevdiklerinden
Sevenlerinden sakınmazsa tükenir
Hep soldadır insan
Tüm kalbiyle sevince sıfırlanır
Harcadıkça eksilir hiç olur
Eksildikçe yükselir bir anlam bulur

Ceplerindeki bitirmekten korkmamalı
Bitmek istemeli her insan
Yeniden başlayabilmek için

Azalsın tükensin her şey
Öğretmenlerin nefesi tükensin
Öğrenciye bir yol olurken
Ömrü tükensin doktorun, hemşirenin
Bir hastaya hayat verirken

Geceye bir son verilsin mesela
Gündüzler kalsın bugüne
Acılar da bitsin
Kalsın sevinç gözyaşları
Paylaşılsın kıymetliler tüm muhtaçlarla
Eksilsin her şey birer birer
Anlamını bularak

Melek EVİN

GÖZLERİN

Sessiz düşünceler gelir bir anda
Döner bulur seni rüyanda
Kaçmak ister ama kaçamazsın
Çünkü sen bunun farkındasın

Sözler yetmez zaten
Susmak lazım bazen
Sensiz geçecek ömrün
Bitmesi lazım erken

O masmavi gözlerinde kayboldum
Seninle beraber yolu buldum
O sapsarı saçlarında savruldum
Senin sözlerinde kavruldum

Gözünün gülüşü demek
Hüznümün bitişi demek
Solgun çiçeklerimin
Mutluluk açışı demek

Ata KARAGEDİK

GENÇLER

Asil akan kanlarında saklı cesur yürekleri,
Doğruluk yolunda bir adım bile
geri atmaları, mümkün mü ki !
Pırıl pırıl zihinlerinden yayılan
taze fikirlerinin ışığı,
elbet aydınlatacak,
gelecek nesillerin de yolunu.
Yıkılmamaya ant içmiş
bu yükselen yeni nesil;
zafer yolunda, Atatürk'ün önderliğinde,
birinci vazifesine sadık bir şekilde,
dahili ve harici düşmanlara karşı,
vatanın her bir köşesi için,
sonsuz mücadeleye hazır ve nazır.
Memleketin taze beyinleri,
merakıyla yoğrulur her yeni çağda.
Hayattaki en hakiki yol göstericinin,
ilim olduğuna inanarak,
her geçen gün üretmeye gayret ederler.
Vicdanlarında saklıdır hakikatin sesi,
zulme boyun eğmeyen duruşlarıyla,
adaletin en saf halidir genç yürekler.
Bir mazlumu gördüklerinde,
sızlar içleri, susmaz dilleri.
Çünkü bilirler ki
vicdan, insanın en gür sesidir
ve en sağlam pusulasıdır karanlıkta.

Nehir ZENGİNER

AYNADAKİ YALANCI YANSIMA

Bir sessizlik kaplar içimi,
Bu cahilliği gördüğüm süreci,
Arkadan söylenenler yağmur misali,
Duymasın kulaklar, açılır şemsiyesi.

Dostça bakar samimiyetsiz gözü,
Bulutların ardında saklanır gülüşü,
Yangından küle dönmüş yüzü,
Tanınmayacak hâle getiren o sözü,

Oysa sanırdım aynadaki yansıma,
Ne söz söylenir ne gerçeği saklama,
Anladım, sessizlik saklanır ardıma,
Gerçek dost aslında yanı başımda...

Berfin DURU

BİLEMEZSİN SEN

Yine yollarını gözler gözlerim,
Hasretle yanıp tutuşur yüreğim,
Senin olmadığın dünyayı neyleyim,
Sonsuz yazı, baharı neyleyim,

Özlemek nedir bilemezsin sen,
Kavuşamamak nedir, anlamazsın sen,
Beklerim seni, aynı heyecanla yine ben,
Gelirsin bir gün belki de çok geçmeden.

Nefise Sena & Rabia Feyza KÜÇÜKDAĞ

EKİMİN ORTASI

Ekimin ortası
Her şey durgun,
Sen yanımda.

Ekimin ortası,
Yoğunlaştı her şey
Akşam kahkahalarında.

Melteme bakarken fark etmek:
Az kaldı, bu dünya yakında bitecek.
Ufak bir tebessüm uğurluyor son ekimin ortasını.

Sarılım son bir kez anılara,
Bakamam ama yüzüne, ağlarım.
Dünkü çiçeklerin tohumu yeşerecek,
Habersiz kalacağız.

Sarılım son bir kez anılara,
Bakamam ama yüzüne, ağlarım.
Aralık gelince son bir sıcaklık, sonra
Bozulacak her şey yine.

Ekimin ortası,
Her şey durgun,
Sen yanımda.

Ekimin ortası,
Yoğunlaşırken her şey
Akşam kahkahalarında.

Esila ALTINDAĞ

BAHAR

Bir beyaz papatya mıdır aklında kalan?
Yoksa mavi bir kelebeğin üç günlük yaşam sevinci mi?
Yüreğimdeki çılgın sevinçler
Bir seni bir de ilkbaharı unutamaz

Sarı yaprakları görmek isteyen bir güneş gibi
Bekliyorum kavuşmayı gündüz gece
Sonradan öğrendim seni incittiğimi
Güneşin ışıklarıyla sarı yaprakları rahatsız ettiği gibi

Bir yağmur damlası düştü mü hiç yüreğine
Sessizce özür diler gibi
Ya da rüzgarın yapraklara fısıldadığı
Bir sır mıdır seni bana hatırlatan

Gözlerimde denizin maviliği
Düştü teker teker yüzüme
Baharın ilk dalları gibi uzanıyorum sana
Ama biliyorum gölge düşürdüm aramıza

Affet beni ey baharın ruhu
Ne güneşe, ne rüzgarlara, ne de dallara
Sahip çıkamadım bu yalnızlığın acımasız uğultusunda
Belki de öğrendiğim tek gerçek bu
Sevmenin bazen incitmek olduğu

Azra Karşı

GELDİ RAMAZAN

Geldi Ramazan
Sofralar bolluk bereketle doldu
Kalpler Allah aşkıyla attı
Takvim bayrama gün saydı

Geldi Ramazan
Geceler ıslıl ıslıl gündüzler coşkulu
Gözler sevinçli yürekler kıpır kıpır
On bir aynın sultanı geldi Ramazan

Yönümüz şaşmasın, pusulamız doğruluk olsun
Gönüllerimize bahar düşsün bereketimizle dünya coşsun
Dualarımız kabul, günahlarımız affolsun
On bir aynın sultanı geldi Ramazan

Dışarıdan ezan sesi duyuldu
Affedilmek isteyen gönüller secdeye durdu
Döküldü günahlar yer ile yeksan oldu
Karınlardan önce ruhlar doydu.

Ebral Öztürk

KİBRİTÇİ SOKAĞI

Bir kibritçi sokağında geziyorum
Etrafımda tahtadan evler
İçinde sofrası dolu aileler
Bahçesinde renkli, iri laleler

Bir kibritçi sokağında geziyorum
Sokağın kadife kokusu burnumda
Nereye baksam karanlıktan görmüyorum
Soluk ışıklar altında

Bir kibritçi sokağında geziyorum
Soğuk acımasız, fısıldıyor tenime
Birikti yaşlar, direniyor gözümde
Kırık kaldırım taşları yalnız benimle

Bir kibritçi sokağında geziyorum
Yaktığım cılız kibritim elimde
Hayalî bir dost yarattım düşümde
Bakışlarım çok ağır başkasının gözünde

Bir kibritçi sokağında geziyorum
Pencerelerden gelen mutluluk sesleri
Gülüşmeler çehresinde sevginin süsleri
Yalvarıyorum geceleri isyan etmeden
Bir ben miyim kaderin cilvesi?

Elif Nur SARI

ANLAYAMAM

Anlayamam çoğu zaman,
Ne kendimi , ne benliğimi , ne de hareketlerimi

Şiir için mi severim insanları
Sevdiğim için mi yazarım mısraları

Merakımdan mı açarım
Nereye çıkacağını bilmediğim kapıları

Hedeflerim mi ateşler beni
Hayallerim mi tetikler

Duygularıma mı sorarım mesela
Uçsuz bucaksız soruları

Hissiyata mı veririm değer
Yoksa eyleme geçmeden bir hiç midir hisler

Kapılır mıyım umutsuzluğa
Tutunabilir miyim yalnızlığıma

Akıl mı alırım birilerinden
Aklım mı yanıtlar aniden

En sevdiğim renk nedir bilmem mesela
Şarkı söyler miyim hoş sofralarda ?
Peki ya en çok hangi yemeği severim ?
Ama en önemlisi geç bir vakitte yürüyebilir miyim boş
bir sokakta ?

Ne zaman bilebilirim tüm bu cevapları ?
Gelir mi o dönem
Hani saydığım yaşları,
Ezberlediğim yolları,
Anladığım insanları ?

Hep böyle oluyor işte
Sözüm bitmez
Konu kendime gelince
Susmayı da öğrenebilir miyim acaba ileride?

Öğreneceğim ama kendimi
Gezeceğim her santimini
Belki uzun sürecek
Yorulacağım ama
Kapatarak gideceğim tüm kapıları.

Duru Hayat DAŞTAN

İŞTE ONU BİLMİYORUM

Beyaz kanatlarınla uçar gibi
Gelirsem aklına seçersin beni
Uzaktan görmüştüm aslında seni
Ama konuşmak, işte onu bilmiyorum

Gün geçtikçe anladım değerini
Yapamıyorum ben görmeyince seni
Sana yazabiliyorum bu şiiri
Ama konuşmak, işte onu bilmiyorum

Ata KARAGEDİK

ZAFERİN MÜJDECİSİ

Ülkemin , bayrağımın sesi oldu
İstiklal şairim zaferin müjdecisiydi
Toprağıma , şehidime armağandı
Bu marş bağımsız Türkiye'mi ilandı

Yurt perişan , umutsuz , sessiz , çaresiz
Ulsa haykırdı Akif " Korkma!" diye
Dalgalandı solmuş her evde al bayrak
Ay ve yıldız , yüreklere huzur oldu

Yıllar geçti , nesiller geçti üstünden
Sonsuzdur dillerde Mehmet'in şiiri
Bir bin dokuz yüz yirmi bir baharının
Emaneti bize istiklal Marşı

Melek EVİN

SOKAKLARIN ARDINDAKİ GİDİŞ

Sımsıcak kolları bir yuvayı,
Gidişi andırırdı sokağı.
Bir güneşti sanki gülüşü.
Yağmur damlası misali hüznü.

Bir umuttu onun sarılışı.
Ömrüme aşkıyla ömür katandı.
Bir yalanmış seviyor gerçeği.
Yaşamın bitişi, onun gidişi...

Bir gün yollar kesişir elbet.
Kalp seni sayıklar ilelebet. Bir
aşk masalının kendisi,
Kâbusun o korkunç sessizliği..

Berfin DURU

SARI KASIMPATI

Bir çift kahverengi göze mi yenilmiştim,
Başka ne beni böyle hapsedebilirdi?
Tasadüfler bizi tekrar bir araya getirseydi
Başka bir zamanda yine sana yenilirdim.
Belki o zaman topraklarına gömülüp gitmiyor,
Yeşerip bir sarı kasımpatı gibi küllerimden
doğuyordum,
Yalnızca orada köklerimi salıp,
Sadece senin toprağında çiçek açıyordum
Ya toprak çekecek olursa suyu,
O zaman kaybolup gidecekti kasımpatı
Senin bundan haberin olmayacaktı
Ancak geri de gelmeyecekti kasımpatı

Bir çiçek değil miydi vuslatı güzel kılan
Kendine umutsuzca su verilmeyi bekleyen
Ekim ayında açmış sarı kasımpatının
Suyunu esirgeyip soldurmaya değecek miydi?

Geldi sonbaharın bekçisi yağmurlar
Artık boynu bükük duruyor sarı kasımpatı
Gördün mü ansızın silindi renk saltanatı
Kasımpatı soldu yağmurun bir önemi kalmadı.

Albina Ecrin Altın

YENİDEN

Üzölmek bile gelmez artık içimden
Yeniden başladım çünkü ben
İçimde farklı bir şevk,
Farklı bir istek var nihayet

Düşünmüyorum bir kere seni
Ve seninle beraber gelenleri
İnsan hiç yorulur mu sevmekten?
Hiç mi fark etmez mantık yokken?

Oysa kalp konuşurken mantık kayıp mı olmalı?
Uzun uzun düşünemez mi insan sevdiceğini?

Yavaş yavaş mantığına yediremez mi,
Onu ne kadar saçma sevdiğini?

Ben hâlâ niye kırmamaya çalışıyorum ki seni?
Sen yokluğunla cezalandırırken beni.

Çok mu sevdim sanki
Herkes bilmez mi ki
Toza alerjini
Enginarı sevdiğini
Dedeni özlediğini

Kızgın değilim en nihayetinde
Kırgın ise hiç değilim
Yokluğunda buldum kendimi
Biraz minnet, biraz hiddetteyim

O da geçecek biliyorum
Önce hiddet gidecek
Sonra minnet terk edecek bu bedenimi
Ardından,
Güzel bir anı olarak hatırlayacağım seni
Ve en sonunda adını bile unutacağım

Biliyorum...
Hoşça kal...
Sen de gör...

Duru Hayat DAŞTAN

VATANIM İÇİN

Bu vatan kolay kurtarılmadı düşmandan
Yakıldı, yıkıldı bombalar atıldı her yerden
“Tam kaybettik vatan elden gidiyor” derken
Yanılmışız, daha çok erken.

Ey gökleri süsleyen kızıl cennet
Sen Kolay kazanılmadın bu vatan için
Kimisi hasta anasını
Kimisi kundakta bebesini bırakıp gitti senin için
Yiğidini bekleyenler ağladı için için
Baksana şu dağa, taş, toprağa
Birbirinden güzel denize, ırmağa
Eşsiz güzelliğe sahip manzaraya
Kolay mı kazanıldı bu vatan soruyorum sana!

Nefise Sena & Rabia Feyza KÜÇÜKDAĞ

ZAMANSIZ BAHAR

Arada sırada yaz

Arada sırada kış

Senin bana mevsimin

Zamansız bahar

Anlatamam seni

Hakkında bilinmeyenleri

Nasıl yazarım bilmiyorum

Ben bu şiiri

Ata KARAGEDİK

BAZEN

Bazen onları görüyorum.
Kafaları dışarı çıkmış,
Suyun içinden bana bakıyorlar.
Ben de onlara bakıyorum.

Tekneme yaklaşıyorlar,
Sadece kafalarını sudan çıkarıyorlar,
Tekneme tutunuyorlar
Biraz abansalar alabora olacağım

Bazıları cömertçe,
Ben yakalamadan,
Tekneme atlarlar
Benden hızlılar.

Beni severler mi? Bilmem
Uzun örgülerini tekneme atarlar,
Yosunlarla süslenirler
Ben varım diye mi? Bilmem

Bazen düşüncelere dalarım
Acaba, diye başlarım
Başka balıkçıların yanına uğruyorlar mı?
Onlara karşı da cömertler mi?
Umarım değildir.

Ecrin KUMUS

HAKLARIMLA ÇOCUĞUM

ocuk deyip geçme,
Neler var bizlerde.
Haklarımızı vererseniz,
Dünyayı kurtarınız birlikte.

Ey insanoğlu!
Bizlerin de hakları var:
Yaşama, barınma, beslenme ...
Unutmayın bunları.
Eğer bilersen ocuk büyütmeyi,
Haklarını öğretmeyi,
İlerde öğretir öğrendiğini
Gelecek nesillere.

Hayat bizimle şenlenir,
Doğa bizimle güzelleşir.
Biz  ocukların gülüşü,
Dünyayı güzelleştirir.
Her şey çocuklukta güzel,
Eğlenir gülerler beraber.
Bir gün iyi, bir gün kötü,
Böylece geçer güzel günler.

Nahide Ecrin YILMAZ

DÜŞÜNCE YOLU

Kimseden fikir almadım, kendimi dinledim.
Her fikir, her söz benimdi ben ilerledim.
Kimse bana dokunmasın, değersizlik mal etmesin,
Kendi içimde kendim olaydım.

Anlama yeteneğimi sorgulamayın,
Yorulдум, bana yanaşmayın,
İsyân etmedim hiç şu hayata, ettirtmeyin.
Yolun başındayım, aceleye getirtmeyin.

Sessiz ve sakinliğin içindeyim,
Yollarım uzun ve durgun gibi,
Sanki nimetlerle dolu dünyanın
içindeyim, Ektiğim tohumlar bitecek gibi.

Yağız Rafet BiÇER

Bu Şehrin Yabancı

Geziniyorum bu şehirde
Kimse , hiç kimse kalmamış
Düşünmezmiş zaten gidenler
Kalanlar ağlar mı , ne yapar Zaman
hani hep ilerlerdi o da durdu
Kimsesizler hareket etmeyince
Yerler kıpkırmızı, gözler yaşlı Hani
korkusuz olan çocuklardı Bir yanda
tek derdi istekleri Diğer yanda
kurumayan toprak Ay , güneş ,
yıldızlar hepsi şahit Tarihin
sorgulanamaz kanununa Onlar
oldular birer anı
Bizler olduk koleksiyoncu
Tarih yazar mı sandılar
Güçlüyle savaşı
Dünyanın her bir yerinde Duyulur
oysa sesleri
Onlar bu şehrin yabancı

Melek EVİN

YALNIZ SOKAK

Koklamak yeter mi bir gülü
Anlamak için dikenini
Kelimeler çıkar mı ağzımdan
Anlatmak için kendimi
Durumum beter “Kaldırımlar” şairinden
Gözlerim Ankara'nın grisinden
Korktuğuma bakma aslında güçlüyüm
Eskimiş on sekizlik hâlimden
Yolların zulmünden kaçtım
Çoğu zaman sokakların ıssızlığından
Aradım durmadan evimin yolunu
Yalnızca bir sokak kedisi yanımda olan
Geceler mi fazla soğuk yoksa ellerin mi
Belki de güneş artık doğmuyor
Özlüyorum ben de güzel günleri
Hayalin gözümün önünden gitmiyor

Elif Nur SARI

BABALIK

Babalık sadece karın mı doyurmaktır?
Yoksa onu sarmalayıp dört kolla sarılmak mı?
Gerekirse geceleri uykusuz kalıp
Onun hayallerine kanat takmaktır babalık

Bilmez kimse içimdeki acıyı
Okyanuslar ortasında yapayalnız kalan sandalı
Gözlerimdeki yaşları
Ancak kendisi yaşarsa anlar halimdeki yalnızlığı

Babalık en çok da bir damla göz yaşıyla boğulup
Yine de çocuğuna ilgiyle bakmaktır
Bana sorarsanız babalık
En çok da bunu başarmaktır.

Azra KARŞI

GÜZEL SÖZLERİN UYUMU

Kahkahalara boğmuştum seni
Görmüştüm gözünde gülümsemeni
Bulutlar mıydı altta kalan yoksa sen mi
Onlar bile saklayamaz güzelliğini
Bir çiçekle yetinmez benim aşkım
Seni en yükseğe çıkartsam yine yetmez
Dolu dizginim sığmıyorum mısralara
Yelken açtık yeni bir aşka

Sabah öterken kuşlar
Senin sesin aklıma gelir
Güneşin doğuşunu izlerken
Senin gözlerin aklıma gelir

Daha önce görmediğim bir şeydi bu
Kendimi kontrol edemediğim,
Nutkumu tutan bilincimi kapatan.
Güzel sözlerin kurduğu bir oyundu bu

Ata KARAGEDİK

18 MART

Bir milletin tarihi nasıl yazılır?
Nasıl yazılır adını tüm yurda duyuran bir zafer
Mehmetçik silahı olmadan nasıl savaşıır?
Gidiyorlardı aslanlar gibi vatanını savunmaya
Şehadetler göklerde duyuluyordu
Mermiler yerlerde çarpışıyordu
Senin için ne şehitler can veriyordu
Ey Çanakkale
Ey Çanakkale!
Senin için ne hayaller kara toprağa gömölüyordu
Fransızından İngilizine herkes seni istiyordu
Vatanımızı, özgürlüğümüzü istiyordu
Mehmetçik vermedi seni ellere
Bağımsızlık uğruna, senin uğruna
Ne şehitler düştü
Ey Çanakkale
İşte 18 Mart
Vatanımızın toprağı al kırmızısı olmuş
Üstüne hilal ve yıldız simgesi düşmüş
Biri simge nasıl tüm endamıyla haykırırdı?
Zafer bizimdir, zafer bizimdir diye
Herkesin yüzünde buruk bir gülüş
Kalplerde acı ve hüsrân
Analar şehedanın arasında oğullarını arıyor
Onları gören herkes içinden kan ağlıyor
Hepsinin ağzından “Vatan sağ olsun” çıkıyor

Kalplerde acı ve hüsrân
Analar şühedânın arasında oğullarını arıyor
Onları gören herkes içinden kan ağlıyor
Hepsinin ağzından “Vatan sağ olsun” çıkıyor

Ebrâl ÖZTÜRK

SUSMAYA MAHKÛM ELLER

Gerçek sanılan yalanlarla büyüdü çiçekler,
Hiç bitmez sanılan sözler gibi, kapalı gözler.
Solgun bir akşamın fısıltısıdır yine saatler,
Duyulmaz sandığın fırtınadan çıktı, esintiler
Meçhul bakar, tanınmaz şimdi gözler,
Nerede o tanıdığım yüzündeki gamzeler?
Zaman mı çaldı, dönmez mi düşe dönmüş seher?
Ve kayboluruz usulca, silinir ne varsa diller.
Sahte tebessümler, içi boş övgüler,
Dün yere göğe sığdıramadığın sevgi dolu sözler,
Saniyesinde çöpe attığın şimdiki defterler,
Gerçeği bilse de susmaya mahkum eller.

Berfin DURU

DOĞA

Ciğerime benzer ağaçları,
Yaşam sebebimdir ovaları,
El değmez otları,
Göğe değer dağları.

Göklere kadar dağım vardır,
Doruklarında beyazım vardır,
Ovalarım bana çok dardır.
Deli deli rüzgarlarım vardır.

Yemyeşil ağaçlarım,
Sarı sarı başaklarım,
Üretir dolu dolu tarlalarım
Yaşam sebebimdir toprağım.

İnsan eline vermeyin,
Gökleri koynuma vermeyin,
Ağaçlarımı ellere vermeyin,
Yaşamımı çürütmeyin.

Yağız Rafet BİÇER

NAMÜTENAHİ İNSAN UMUDU

Bazı güller solmak için açar
Bazen gün bitmek için doğar
Bazı çocuklar düşmek için büyür
Tüm bunlar yaşanırken bulutlar nasıl mutlu olsun,
Onlar da ağlamak için yağar
Mevsimler tam onu dolu dolu yaşadığında biter
Bu döngü devam eder ve seni de beraberinde götürür
Bu hikayede bazen solan gül olursun,
Bazen doğan gün,
Bazen düşmek için büyüyen çocuk,
Bazen en güzel zamanında son bulan mevsim, Bazense
tüm bu güzelliklere ağlayan bulut
Hangisi olduğun sana bağlı
Bu döngüyü sonlandıramazsın belki ama yönünü
değiştirebilirsin
Bunun için yapman gereken
Bir halatla hayallerini sıkıca bağlayıp
Gücün yettiğinde çekmek
İster sağ tarafa ister sol tarafa
Ama dikkatli olmalısın yoksa hayallerin tutar çeker seni
Ve sıkıca tuttuğun halatın keser ellerini
Ve yine başa döner; bazen solan bir gül
Bazen doğan gün,
Bazen düşmek için büyüyen çocuk,
Bazen en güzel zamanında son bulan mevsim, Bazense
tüm bu güzelliklere ağlayan bulut olursun...

Elif Nur SARI

“HAYAL GÜCÜ RUHUN GÖZÜDÜR.”

JOSEPH JOUBERT

MASKE ADASI

Uzaklarda bir ada vardı. Maske Adası... Bir zamanlar sıradan bir adayken yıllar içinde bir özelliği ile dikkat çekmişti. Bu adanın sakinleri hep soluk renkli bir maske takıyor, gri elbiseler giyiniyor ve sessizce turistlere hizmet ediyordu. Kısa süre içinde sosyal medyada “Minimalizmin Simgesi” olarak tanınan bu yer, çoğu turistin uğrak noktası oldu. Ve işte bu hikaye, bu turistlerden biri olan küçük bir kızın hikyesidir.

Küçük kız, uzun zamandan sonra ilk defa bir ada gezeceği için heyecanlıydı. Ailesi burasının huzurlu bir yer olduğunu ve kafa dinleyebileceklerini, bu yüzden bu adayı seçtiğini söylemişti. Küçük kız feribotta yolculuk ederken aklına orada ne kadar eğleneceği geliyordu.

Küçük kız ve ailesi feribottan inerek Maske Adası'na varmıştı. Küçük kızın dikkatini çeken ilk şey etrafın hiç de eğlenceli gözükmediği idi. Etrafta ne kuşlar cıvıldıyor ne de insanlar gülümsüyordu. Sadece birbirlerinin fotoğraflarını çeken turistler vardı. Hava da sıcaktı fakat bir garipti.

Feribottan indiklerinde onları birisi karşıladı. “Hoş geldiniz. Çiçek almak ister misiniz?” dedi. Sesi duygusuzdu, gri bir elbise giyiyor, suratında o soluk renkli maskeyi takıyor, ellerinde solmuş çiçekler tutuyordu. Maskesinin üstünde ise 98 yazıyordu. Küçük kız adamın biraz ötedeki çiçekçiyi gördüğünde 98'in orada çalıştığını anladı. Fakat elindeki çiçeklerin bakımına hiç özen göstermemiş olacak ki, çiçekler de tıpkı onun maskesi gibi soluktu. Küçük kız ve ailesi, uzaklarda bir restoran görmüştü. Bu restoran, buraya gelenlerin ilk olarak uğradığı popüler bir yerdi. Restorana girdiklerinde masaların etrafında sessiz çalışanlar hizmet etmek için bekliyordu. Kapıdaki maskeli adam, küçük kız ve ailesini karşıladı.

Ardından bir masa seçip oraya oturdular. Etrafta ne bir müzik ne de bir ses vardı. Küçük kız bunu sıkıcı bulmuştu fakat çok da aldırış etmeden menüyü eline aldı. Menüyü heyecanla incelerken bir şey fark etti. Bu menüde yemeklerin ismi yoktu ve sadece “Yemek 1, Yemek 2” olarak numaralandırılmıştı. Küçük kız bunu garipsese de ailesi bu durumdan hiç şikayetçi değildi.

“Anne, menüde yazan yemekleri gördün mü?”

“Kızım, bu mekanın konsepti böyle. Yoksa neden bu kadar popüler olurdu sanıyorsun?” dedi annesi. Babası da başını sallayarak annesinin dediklerini onayladı. Siparişi verdikten sonra maskeli elemanlardan birisi yemekleri getirdi ve “Afiyet olsun.” dedi. Herkes telefona bakarak soluk renkli çorbasını içerken küçük kız sadece onları izliyordu. Burada yanlış giden bir şey vardı.

“Biraz dışarı çıkabilir miyim?” Ailesi başlarını kaldırmadan onayladı.

Dışarı çıkınca hafif bir rüzgâr küçük kızın yanaklarını okşadı. Kafasını yukarı kaldırdığında gördüğü tek şey gri gökyüzüydü. Bulut yoktu ve hiçbir kuş uçmuyordu. Küçük kız yürüdü. Ta ki biraz ötedeki bir taşın yerinden oynadığını görene kadar. Merakla taşı kaldırdı ve altında bir geçit buldu. Kalbi hızla atmaya başladı. Önce etrafını kontrol etti, ardından küçük bedenini geçitten aşağı bıraktı. Yere indiğinde kendini farklı bir dünyada sandı. Renkli duvarlar, kumaşlar, maskeler... Bu griye boyanmış şehrin aksine bir cennet gibiydi burası. Biraz daha ilerlediğinde halıya oturmuş, bir tuvale resim yapan bir kadın gördü. Bu kadın da maske takıyordu. Fakat... Bu maske farklıydı. Bu maske renkli çiçeklerle süslenmişti. Maskenin üst kısmında ise 6 rakamı vardı. Kadın onu fark etti ve “Evime hoş geldin.” dedi.

Küçük kız büyülenmiş bir şekilde kadına yaklaştı. “İsmin ne?” diye sordu kadına. “Ben 6, ya da bir zamanlar öyleydim ” dedi kadın ve gülümsedi . Küçük kız kadına sordu:

“ Burası bu kadar renkli ve güzel iken yukarısı neden sessiz ve garip?”

Kadın derin bir nefes aldı ve anlatmaya başladı: “ Yıllar önce ben de onlardan biriydim. Kendi benliğimi kaybetmişim. Ama sonra çok eskilerden bir defter buldum. Bu defter renkli çizimlerle doluydu. Mola saatlerimde bu defteri inceler ben de kendi çizimlerimi yapardım. Bir zamandan sonra bu benim kendi benliğimi ortaya çıkaran şey oldu. Kendi isimi bırakıp kaçtım ve buraya sığındım. Burada kendi dünyamı kurdum. Diğerleri hala kendi benliğini keşfedememiş halde.” Kadın iç çekti. “Onlar için üzülüyorum.” Küçük kız , kadının dediklerinden çok etkilendi ve kadına sordu: “ Onları kurtarabilir miyiz?”

“Denedim. Fakat başarılı olamadım . Onlar benim çizimlerimi garipsedi ve beni dışladılar.” dedi kadın üzülerek. Küçük kız biraz düşündü. “Ben buradaki herkesi kurtarmak istiyorum.”

Kadın irkildi. “Cesurca bir istek. Fakat oldukça tehlikeli. Hem de senin gibi küçük bir kız için. Değişim içeriden başlamalı.” Küçük kız, kadının dediklerini bir ipucu olarak algılamıştı.

“ Teşekkür ederim. Bana çok büyük bir şey öğrettin .” dedi küçük kız.

Ardından kadına sarıldı ve koşarak kayboldu. Küçük kız, yukarıdaki şehre tekrar döndü. Fakat bu sefer içinde bir sır, elinde de kadının verdiği küçük bir boya kutusu ve fırçayı taşıyordu. Adada gördüğü ilk kişiyle başlamaya karar verdi ve 98 numaralı adamın çalıştığı çiçekçiye gitti.

Küçük kız çiçekçinin kapısını usulca araladı ve içeri girdi. 98 numaralı adam küçük kıızı tanımişti fakat ona hiçbir şey demedi. Küçük kız gözünü etraftaki çiçekler üzerinde gezdirdiğinde bir şey fark etti. Çiçekçideki tüm çiçekler solmuş iken sadece bir çiçek farklıydı. Küçük kız çiçeğin altındaki yazıyı okumaya çalışıyordu.

“Yasemin ”

Bu çiçek herkesin kolay kolay ulaşabileceği yükseklikte değildi. Küçük kız yukarıdaki çiçeği işaret ederek adama sordu: “O çiçeği neden ayırdınız?”

Adam başını kaldırdı, çiçeğe yaklaştı. Ardından arkasını dönüp maskesini çıkardı ve çiçeği hafifçe kokladı. Küçük kız adamın yüzünde beliren tebessümü görebiliyordu. Fakat adam buna rağmen konuşmuyordu.

“Hadi, söyle bana!” diye ısrar etti küçük kız.

Adam bir süre daha sustu. Sonra anlatmaya başladı:

“Yıllar önce, Maske Adası henüz böyle değilken küçük bir bahçemiz vardı. Kimse bilmezdi. Yasemin çiçekleri ilk orada açardı. Annemle beraber bakardık o bahçeye. Fakat şimdi...” Adamın gözleri dolmuştu. Küçük kız adama yaklaştı, ona bir boya kutusu ve fırça uzattı.

“Belki de o bahçeyi maskene çizebilirsin. Ne dersin?”

Adam şaşkın bir şekilde arkasını döndü ve fırçayı aldı. Elindeki maskesini inceledi. Ardından titreyen elleriyle maskeye ilk fırça darbesini attı. Beyaz bir yasemin çizdi. Gözleri doldu. Ama bu kez sevinçten... Adam uzun süre sonra ilk defa o zaman gülümsemişti. Adam küçük kıza sarıldı ve ona teşekkür etti. Ardından küçük kız çiçekçiden çıktı.

98 numaralı adam artık boyadığı maske ile geziyor, yeni bahçesini suluyor ve yeni gelenlere mis kokulu yasemin çiçeği sunuyordu. Onun bahçesini, çiçeklerini ve maskesini gören

insanların yüzünde tebessüm belirliyordu. Sonra 112 numara, 65 numara, 134 numara... Her biri maskesini en sevdikleri şeylerle süslemeye, sevdikleri şeyleri yapmaya başlamıştı. Sessizlik bozulmuştu. İnsanlar sohbet ediyor, zevkleri, kişisel özellikleri hakkında konuşuyor, gülümsüyordu.

Renkler şehrin her bir noktasına yayılmış, sesler artmıştı. Turistler de bu eğlenceden geri kalmıyor, onlara katılıyordu. Bir gün küçük kız ailesi ile tekrar restorana girdi. Küçük kız menüye baktığında iştahı açılmıştı. Sipariş verdiklerinde masaya güler yüzlü bir adam gelmişti . Bu adamın maskesinde leziz gözükten bir makarna çizimi vardı.

“ Buyurun , işte yemeğiniz . Afiyet olsun!”

Küçük kız, adamın maskesindeki çizimi gördüğünde gülümsedi. Sonrasında önündeki lazanyayı afiyetle yemeye hazırlandı. Ailesi de telefonunu bir yana bırakıp küçük kızla sohbet ediyordu. Yemeklerini bitirdikten sonra garsonlara teşekkür edip dışarı çıktılar. Sanırım artık gitme vakti gelmişti. Dışarı çıktıklarında parlayan güneş küçük kızın tenini yakıyordu. Kafasını yukarı kaldırdığında masmavi gökyüzünü, pofuduk bulutları ve uçuşan kuşları gördü. Küçük kızın ailesi feribota doğru ilerlerken onlardan bir şey rica etti:

“Bir arkadaşına veda edebilir miyim?”

Küçük kızın annesi ona gülümsedi. “Tabii ki edebilirsin kızım .” Küçük kız geçitten son kez aşağı indi. Ressam kadın onu bekliyordu.

“ Başardın !” dedi gözleri dolarak.

Küçük kız gülümsedi. “Hayır , biz başardık. Değişim, önce kendini bulmakla başlar. Bunu bana sen öğrettin .”

Necdet Barkın ARICAN

